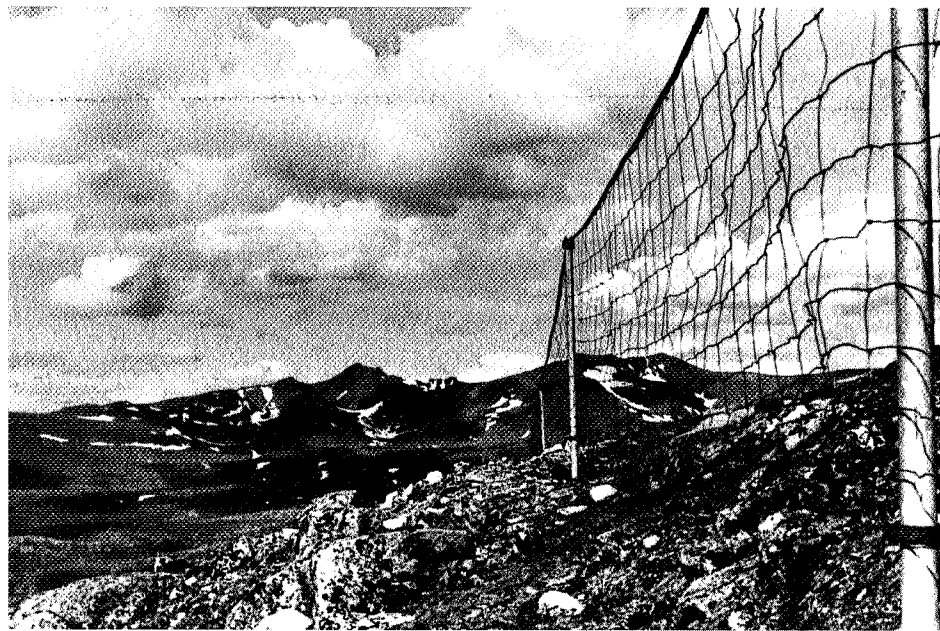

Tamreindriften er sansynligvis ikke eldre enn fra 1600-tallet i dette grenseområdet. I lang tid var tamreinflokkene små, kanskje ikke stort større enn 12-14 dyr pr. familie. Dyra ble brukt til transport, og simlene ble melket. Kjøtt skaffet samene seg ennå lenge gjennom jakten.

På 1600-tallet ble kontakten mellom samer og de nærmeste bygdelagene noe større. I Jämtland og Härjedalen ble samene skattlagt fra svensk side, mens en kjenner mindre til forholdet til myndighetene på norsk side. Fra samme hundreår har en imidlertid også herfra noen eksempler på at rettsapparatet ble koplet inn for å løse tvister mellom samer og bønder. Fra bøndenes side hersket det mistro og en viss frykt til dette fjellfolket som hadde sine egne skikker, sitt eget språk, sine trolldomskunster og sin egen tro.

Før flakket reinen fritt i grenseområdene. Nå hindrer et langstrakt gjerde flokkene i å krysse grensa.

Fra andre halvdel av 1600-tallet kom «sivilisasjonen» enda tettere inn på samene, både med den første gruvedriften i fjellet og den økte sivile og militære trafikken over grensen. Under arbeidet med å fastlegge grensen mellom Norge og Sverige utover på 1700-tallet, ble det også foretatt registreringer av samisk befolkning, skikker, næringsgrunnlag osv. Da den endelige grenseavtalen forelå i 1751, vedtok Norge og Sverige også den såkalte Lappekodisillen som slo fast flyttsamenes rett til å bruke områdene på begge sider av grensen til beiteland for tamreinflokkene.

I vår tid er denne retten gjentatt i en svensk dom i 1981 etter en omfattende rettsvist som varte i hele 15 år. På norsk side har bruksretten til fjellet vært prøvd rettslig for mindre områder. I 1968 sikret en dom i Høyesterett samene i Riast-Hyllingen reinbeitedistrikt rett til jakt, fangst og fiske til eget bruk i deler av Brekken sameie. Den gamle bruksretten som også omfatter hogst av trevirke til husbehov, er slik ikke gått tapt selv om bøndene har sikret seg eiendomsretten til store deler av de gamle samiske områdene.

Mens bøndenes bruk av fjellet har avtatt, står sørsamenes tamreindrift fortsatt sterkt. Driftsformene har riktignok endret endel. I dag brukes snøscootere, terrengmotorsykler, ja til og med helikopter for å holde rede på de store flokkene. Det satses også på å få størst mulig avkastning pr. arealenhet, bl.a. ved å la vinterflokkene bestå av nesten bare drektige simler. Slaktingen foregår normalt to ganger i året, i september og i november/desember. Fortsatt foregår dette i stor grad i anlegg under åpen himmel.

Selv om reinen også i dag har god nok plass, er ikke bevegelsesfriheten ikke lenger like stor. Norske og svenske reinbeitedistrikt er atskilt av et reingjerde som omtrent følger riksgrensen. På norsk side er Sylområdet delt mellom Essand reinbeitedistrikt nord for Skardøra og Riast-Hyllingen sør for dette skillet. I dag har tamreineierne tatt moderne driftsmetoder i bruk for å få størst mulig avkastning i form av kjøttproduksjon. Reineierne i sør har utviklet driften lengst i så måte.

Fiske i Sylene

Fiskemulighetene er gode i Sylområdet, og de fleste elver og vatn tåler mer fiske enn hva tilfellet har vært de seinere åra. Generelt kan en si at ørreten dominerer i de vestlige vatn og vassdrag, mens innslaget av røye øker østover. I flere av vatna høyt til fjells dominerer denne arten. Lake har gradvis spredt opp langs vassdraga fra Selbusjøen og finnes f.eks. både i Nea og i Tya. Essandsjøen, Nesjøen, Vessingsjøen og Stugusjøen har også fått denne arten. Slik spredning kan skje på forskjellig vis. Ørkyta er også kommet til de nevnte elvene og vatna, og her er årsaken bruk av levende agn, noe som er forbudt. I Tydal er så å si all grunn privateid, og det finnes ingen kommunale fiskeregler. Seks private grunnerierlag har satt opp egne fiskebestemmelser for hvert sitt område. Det har også Statens Skoger som forvalter fisket i deler av Nea og på sørsida av Græslidammen. I enkelte områder er fiske ikke tillatt, bl.a. omkring den sørøstre delen av Nesjøen, et område rundt tettstedet Ås og i Langen. Kvaliteten på fisken varierer mye. De større elvene kan by på til dels meget godt ørretfiske der det er større vassføring. I mange mindre vatn kan en også få fisk av fin kvalitet.

Før reguleringen var Essandsjøen kjent for det beste fisket i Syltraktene. Sjøen ga grunnlag for næringsfiske, til og med stort salg til Sverige. Siden har endringene i vannstanden ødelagt fisket her, og sjøl med en årlig utsetting av 5000 ørretyngel har ikke fisket tatt seg særlig opp. Men sjøen har i dag en bra røyebestand. Bedre er forholdene i Nesjøen, som både har fine bestander av ørret og av røye. Isfiske kan for øvrig gi bra resultater såvel i Nesjøen som i Essandsjøen. I tillegg til vanlig håndredskap er oter tillatt i de to store sjøene. Oter kan også brukes i Stugusjøen, Vessingsjøen, Gammelvollsjøen, samt innen hele området til Græsli og Hilmo grunneierlag, dvs. Nea med Hegset- og Græslidammen, Usmesjøen, Nauttjønna og Seteråtjønna. Garn er tillatt i Ramsjøen og i Møsjøen.

Båt er tillatt i mange vatn og vassdrag (unntak er bl.a. Nesjøen og Essandsjøen), men tillatelse fra grunneier forlanges om båten skal fortøyes over lengre tid. Båttutleie er organisert i mange vatn, bl.a. Ramsjøen, Stugusjøen, Møsjøen og Nesjøen. Fiske fra båt krever særskilt fiskekort. Tydal turistkontor selger firskekort for alle de seks grunneierlagene, men kort kan også fås lokalt i de enkelte områdene.

I Selbu byr Rotla på gode muligheter. Fra Selbusjøen samt fra Nea og Usma går fisk opp i mindre vassdrag. Usmesjøen og Hilmotjørnin har bra ørretfiske.

Essandsjøen byr fortsatt på godt røye fiske, men før reguleringene i Nedalen ga sjøen grunnlag for et rikt næringsfiske.

Sylene på svensk side

Svenska Turistföreningen (STF) ble stiftet i 1885 og har ca. 320.000 medlemmer. STF driver ca. 60 hytter i fjellet, 280 vandrerhjem (ungdomsherberger) og en rekke gjestehavner. STF har 75 kretsforeninger.

Det er staten som har ansvaret for merking av ruter, bygging av bruer, drift og bygging av rastehytter, for sikkerhetstelefoner osv., altså rutesystemet og sikkerhetsopplegget knyttet til dette.

De svenske hyttene har sesong fra midt i februar eller begynnelsen av mars til først i mai og fra siste halvdel av juni til første halvdel av september. Storulvåns fjällstation og Blåhammarens fjällstation er betjente hytter, men de har også ubetjente avdelinger. Helagsstugorna og Sylarnas fjällstation er store hytter der gjestene selv lager mat og steller hytta. Her er matsalg og betjening i sesongene. De øvrige «stugorna» er ubetjente og har vakt i sesongene. På de fleste er det nå matsalg i sesongene. Oppgjør på de ubetjente hyttene skjer til hyttevaktene. Utenom sesong har hyttene på fjellet alltid ett rom av varierende standard stående åpent.

På «stugorna» må du ha med stearinlys, toalettpapir og bestikk. Lakenpose (eller sovepose) må medbringes. På noen av hyttene (Blåhammaren, Storulvån og Sylarna bl.a.) kan plass bestilles. Medlemskap i norsk turistforening gir tilsvarende rettigheter på de svenske hyttene som medlemskap i STF.

Den svenske vintermerkinga er mer omfattende enn den norske. Det samme gjelder opplegg med rastehytter, nødtelefoner, varsling fra hytte til hytte osv. Sylene er det nærmeste alpine fjellområdet til befolkningskonsentrasjonene i Sør-Sverige og derfor et av de nasjonalt aller viktigste fjellturområder i Sverige. For svenskene er Sylene på mange måter også et nybegynnerområde.

I Sverige er bruk av snøscooter på snødekket mark en del av allemannsretten. Men i det meste av Sylene er slik trafikk forbudt, og ferdsel kan bare skje etter merkede «snøscooterleder». På STF's hytter har skiløpere fortrinnsrett når hytta er full eller forventes å bli det. Snøscooterturister må vike og evt. fortsette videre til annen overnattingsmulighet. STF's holdning til scooterturister er at de ikke skal gjøre seg avhengig av turisthyttene.

Sverige har restriksjoner mot hund i nasjonalparker. På STF's hytter skal folk med hund henvises til bestemte rom.

For flere opplysninger, se STF's «Fjällhandbok», som kommer ut i ny utgave hvert år.